

اداره خانگی :

فصله پنجشنبه بازاری صاحبگیر خانده ۱۶

آبولا

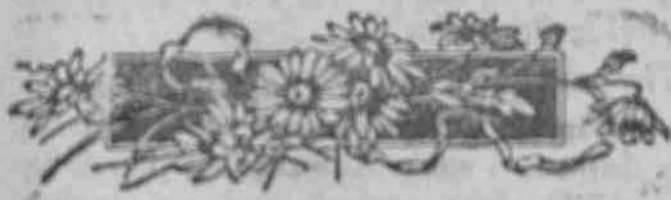
صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :

آرستو وولوس د. خریستیدیس

'Ολα' Όλα

Τὸ σὺμβόλόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΑΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

γαπητοί μου φίλοι, ἰδοὺ, ὅτι μία μικρὰ πρωτο-βουλία, μία φωτεινὴ καὶ θερμὴ ἰδέα, τὴν ὁποίαν υἱοθέτησε τὸ **Παιδικόν**, ἔλαβε τὴν δόναμιν τῆς πραγματικότητος, ἰδοὺ, ὅτι τὰς ἡμέρας αὐτὰς καταρ-θάθη νὰ διανεμηθῇ πο-σὸν ἀνωτῶν ἐξήντα λι-ρῶν εἰς πτωχοὺς, ἀλλ'

ἐπιμελεῖς καὶ σεμνοὺς μαθητὰς καὶ μαθη-τρίδας. Τὸ πᾶς διανεμήθη τὸ ποσὸν τοῦτο, δὴ σὰς πληροφόρησιν εἰς ἄλλην στήλην τὸ **Παιδικόν** μας. Ἐδῶ δὴ σὰς ἐπασχολήσω μὲ μερικὰς σκέψεις, αἱ ὁποῖαι γεννῶνται τῶρα μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν καὶ αἱ ὁποῖαι εἶναι σχετικαὶ μὲ τὴν μεγάλην ἀρετὴν τῆς ἀλληλεγγύης.

Ὅτι τὴ μεγάλη ἀρετὴ, ποὺ εἶναι αὐτὴ ἡ ἀλληλεγγύη! Γεννᾶται μόνον εἰς γεν-ναίας καρδίας καὶ εἰς ἀληθινὰ εὐγενεῖς ψυχὰς.

Βλέπει τὸ μάτι ἓνα πτωχόν, ἓνα πά-σχοντα ἀναξίος, ἓνα ἀδίκως ὑποφέροντα. Τὸ μάτι σταματᾷ ἐπάνω εἰς τὴν ζωντα-νὴν ἐκείνην δυστυχίαν, ὄχι, βέβαια, διὰ νὰ χλευάσῃ, διὰ νὰ κοροιδεῖσθῃ ἢ, τέλος, διὰ νὰ μείνῃ ἀπαθὴς, ἀλλὰ σταματᾷ, διὰ νὰ φέρῃ εἰς τὴν ψυχὴν τὴν ἐλευθερὰν ἐκεί-νην ἐντύπωσιν καὶ νὰ γεννήσῃ τὸ αἰσθημα τῆς συμπάθειας, ἡ ὁποία πάλιν ἐκδηλώνε-ται μὲ τὴν κίνησιν ἀγάπης καὶ βοήθειας.

Ὅταν ἡ ψυχὴ αἰσθάνεται τὴν δυστυ-χίαν τῶν ἄλλων καθὰς ἰδικὴν τῆς, ὅταν προσπαθῇ μὲ κάθε τρόπον νὰ τὴν ἀνακου-φίσῃ καὶ δὲν περᾶ ἀδιάφορος ἐμπρός

τῆς, ὅταν γεννᾶται μέσα εἰς τὴν καρδίαν ὁ πόνος διὰ μίαν ξένην ὀλίψιν, τότε... ἰδοὺ ἡ ἀλληλεγγύη.

Τὴν μεγάλην ταύτην ἀρετὴν τῆς ἀλλη-λεγγύης, τὴν γενναίαν κίνησιν τῆς φιλαν-θρωπίας — διατί νὰ τὸ κρύψωμεν; — ἔχει βαθύτατα ριζωμένην εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ τοῦ ἔθνους μας καὶ σεις, μικροὶ μου φίλοι, οἱ νεαροὶ βλαστοὶ τοῦ, σεις, αἱ ἐλπίδες τοῦ, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαψεύσετε τὴν ἰδέαν αὐτὴν, ἡ ὁποία εἶναι καὶ πραγματι-κότης. Ἐσπεύσατε μὲ προθυμίαν, μὲ ἀγά-πην, μὲ θερμὴν, μὲ συμπάθειαν νὰ ἀνοι-ξετε τὸν κουμπάρων σας καὶ νὰ χύσετε τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ, διὰ νὰ μεταβληθῇ εἰς εὐεργετικὴν δόναμιν, ἡ ὁποία δὴ ἐχά-ριζε τὸ μειδίαμα εἰς τὸ λυπημένον πρό-σωπον καὶ δὴ ἐστέγνωνε τὸ μάτι, τὸ βρε-γμένο μὲ τοῦ πόνου τὸ δάκρυον.

Νὰ σὰς εἰπῶ καὶ κάτι; Ὅσες φορές ἐπαιρνα τὸ **Παιδικόν** εἰς τὰ χέρια μου, τὸ πρῶτον ἀπ' ὅλα, ποὺ ἐσπευδε νὰ εὕρῃ τὸ μάτι μου, δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο, παρὰ ἡ στήλη ἐκείνη, ποὺ ἀνέγραφε τὰ θνό-ματά σας καὶ τὰ ποσά, τὰ ὁποῖα ἐδίδοτε. Ἡ στήλη αὐτὴ ἦτο τὸ ὠραιότερον ποίη-μα, τὸ αἰσθηματικώτερον ἔργον, τὸ ὁποῖον, ὄχι μὲ λόγια, ἀλλὰ μὲ ἔργα θερμά, μὲ θυσίαν ἀκόμη, ἐξεδήλωνε τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς τοῦ ἔθνους.

Δι' αὐτό, ὅταν, τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας, τόσα παιδάκια, ἀγόρια καὶ κορί-τσια, φορεμένα ἀπλοϊκὰ, συνεσταλμένα καὶ αἰδήμονα ἐπαιρνοῦσαν ἀπὸ τὰ γρα-φεῖα τοῦ «**Ἄπ' Ὅλα**» καὶ ἐπαιρναν τὸ βοήθημά των, ὅταν μ' αὐτὸ ἐδλεπε κανεὶς, ὅτι ὄχι μόνον πολυμεῖται ἡ πτώχεια, ἀλλὰ βραβεύεται ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἐπιμέ-λεια, ὅταν ἐδλεπα αὐτὴν τὴν μυστικὴν καὶ συγκινητικὴν ἱεροτελεστίαν νὰ γίνε-ται χωρὶς θόρυβον, χωρὶς ἐξευτελισμὸς καὶ μὲ τόσην ἀξιοπρέπειαν, ὁ νοῦς μου ἀμύσως, ἡ καρδία μου καὶ ἡ φαντασία μου ἐστρέφετο πρὸς σὰς, ποὺ εἴθε οἱ μακρυνοὶ δημιουργοὶ τῆς, πρὸς σὰς, οἱ ὁποῖοι, μὲ τὴν προθυμίαν σας καὶ μὲ τὴν συμπάθειάν σας, ἐδημιουργήσατε αὐτὴν τὴν ὠραίαν κίνησιν.

Δι' αὐτό καὶ τὸ «**εὐχαριστῶ**» τὸ θερμόν, ποὺ ἠκούσαμεν ἀπὸ τὰ πτωχὰ ἐκεῖνα παιδάκια, στρέφεται πρὸς σὰς, ὅπως καὶ πρὸς σὰς στρέφεται καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη των.

Ἄν σήμερον μὲ τὸν μικρόν, ἀλλὰ θαυματουργόν ὄσολόν σας, μὲ τὸ γρο-σάκι σας, καταρθώσατε νὰ παρηγορήσετε μερικὰ λυπημένα παιδάκια, αὐριον μὲ τὴν ἰδίαν θερμὴν, ὅταν δὴ μεγαλώσετε, δὴ ὑποστηρίξετε, εἰμεθα βέβαιοι, κάθε γενναῖον ἔργον, κάθε φιλάνθρωπον καὶ κάθε φιλόμουσον κίνησιν.

Τότε δὴ ἴδητε, ὅτι καὶ ἡ μικροτέρα συνδρομὴ καὶ ἡ πλέον παραμικρὰ βοή-θεια γίνεται μεγάλη, δημιουργεῖ θαυμά-σια πράγματα, προετοιμάζει τὰς δόξας καὶ ἀποτελεῖ τὸ καλλίτερον στήριγμα κάθε καλοῦ καὶ ὠραίου ἔργου.

Τὸ πρῶτον βῆμα ἐγίνε καὶ ἡ ἀρετὴ, καθὼς πολλὰ ἄλλα πράγματα, ριζώνει εἰς τὴν ψυχὴν μὲ τὴν συνήθειαν καὶ μὲ τὴν ἐξάσκησιν.

Σεις δέ, μικροὶ μου φίλοι, εἴμπορεῖ τῶρα νὰ εἰσθε ὑπερήφανοι, νὰ αἰσθάνε-σθε τὴν εὐγενὴ ὑπερηφάνειαν καὶ χαρὰν, ἡ ὁποία ἐρχεται ὕστερον ἀπὸ κάθε γεν-ναῖον ἔργον, ὕστερον ἀπὸ κάθε εὐγενὴ πρᾶξιν.

Ποῖον δὲ ἔργον εἶναι περισσότερο εὐγενές, ποῖα πρᾶξις περισσότερο ὑψη-λὴ ἀπὸ τὴν φιλανθρωπίαν;

Ὅσον ἀφορᾷ ἡμᾶς τοὺς μεγάλους, μὲ τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια βλέπομεν τὴν ἀρετὴν αὐτὴν τῆς φιλανθρωπίας νὰ ριζό-νῃ καὶ νὰ μεγαλοουργῇ εἰς τὴν καρδίαν σας, καὶ τὸ δάκρυ μας αὐτὸ διερμηνεύει καλλίτερον ἀπὸ κάθε λόγον τὴν ὑπερη-φάνειάν μας, τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἐλπίδα, τὰ ὁποῖα στηρίζομεν εἰς σὰς!

ΦΟΙΒΟΣ

'Ασ' Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ,
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Μετ' ιδιαιτέρου τύχους ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
ἐκδιδομένην εβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 52 ΤΕΥΧΩΝ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 40
τὸ ἔξωτερικὸν » » » Φρ. 15

Δι' ἔγγραφαι προπληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 1 ΓΡΟΣΙΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΙ ΚΑΜΝΕΙ Ο ΦΘΟΝΟΣ

Σήμερον θὰ σᾶς διηγηθῶ ἐν ιστορικὸν ἀνέκδοτον, τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται διὰ τὸν μέγαν μουσουργὸν Παγανίνην.

Ὁ Παγανίνην, καθὼς εἰξεύρετε, βέβαια, ἦτο ἐνδοξος μουσικός, πολὺ σπουδαῖος βιολιστής, διάσημος ἀκόμη καὶ διὰ τὰ μουσουργήματα, τὰ ὁποῖα συνέθεσε. Μεταξὺ αὐτῶν τὸ καλλίτερον εἶναι αἱ «Ἀπόκρεω τῆς Βενετίας».

Ὁ μουσικός, λοιπόν, αὐτός, ὁ ὁποῖος ἀπελάμβανε πολλὴν φήμην καὶ δόξαν, ἐπρόκειτο μίαν ἡμέραν νὰ παίξῃ βιολί ἐμπρὸς εἰς μίαν μεγάλην συγκέντρωσιν.

Ὅλη ἡ καλὴ καὶ φιλόμουσος κοινωνία εἶχε μαζευθῆ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ θεάτρου, καὶ ὅλοι ἐπερίμεναν μὲ ἀγωνίαν καὶ θαυμασμόν τὸν μέγαν μουσικὸν νὰ παρουσιασθῆ καὶ νὰ παίξῃ.

Ἀλλὰ ἡ μεγάλη δόξα καὶ ἡ φήμη εἶχαν κινήσει τὸν φθόνον καὶ τὴν ζηλείαν μερικῶν μουσικῶν, οἱ ὁποῖοι, ἀντὶ νὰ προσπαθήσουν καὶ αὐτοὶ μὲ ζῆλον καὶ μὲ ἐπιμέλειαν νὰ φθάσουν τὴν ἰκανότητα τοῦ Παγανίνην, μὲ χίλια ἄλλα μέσα ἐπάσχίζαν νὰ τὸν καταστρέψουν καὶ νὰ τὸν ἐκμηδενίσουν.

Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς μουσικούς, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν διόλου ἀξίαν καὶ τάλαντον, ἀλλὰ ἐκρυπτον πολὺν φθόνον μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τῶν, κατώρθωσε κατὶ πολὺ σπουδαῖον.

Ἐδωροδόκησε τὸν ἐπιστάτην τοῦ θεάτρου, ὁ ὁποῖος τὸν ἀφῆκε νὰ ἐμβῆ εἰς τὸ καμαρίνι, ὅπου ὁ Παγανίνην εἶχε τὸ βιολί του. Ὁ φθονερός αὐτός μουσικός ὀλίγην ὥραν πρὶν ὁ Παγανίνην ἀρχίσει τὴν συναυλίαν, ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον, ὅπου εὐρί-

σκετο τὸ μάγο βιολί, καὶ σὲ δύο λεπτὰ ἐλιμάρισε τὰς τρεῖς ἀπὸ τὰς τέσσαρας χορδὰς, εἰςτέτοιον τρόπον, ὥστε, ὅταν ὁ Παγανίνην θὰ ἔφερε τὸ δοξάρι του ἐπάνω εἰς τὰς χορδὰς ἐκείνας, αὐταὶ θὰ ἔσπαζον καὶ ὁ Παγανίνην θὰ ἐξηυτελιζέτο ἐμπρὸς εἰς τόσον κόσμον.

Ὁ φθονερός μουσικός, ἀφοῦ ἔκαμεν αὐτὸ τὸ ἐγκλήμα, ἤσυχος ἐπῆγε καὶ ἐκάθησε μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν καὶ ἐπερίμενε νὰ ἰδῆ τὸν ἐξευτελισμὸν τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ, ὅταν θὰ ἔσπαζον καὶ αἱ τρεῖς χορδαὶ τοῦ βιολιῦ του.

Ὑστερον ἀπὸ ὀλίγα λεπτά, ὁ Παγανίνην παρουσιάζεται εἰς τὴν σκηνήν, χαιρετᾷ καὶ ἀρχίζει νὰ παίξῃ ὁ φθονερός μουσικός παρακολουθεῖ μὲ ἀγωνίαν καὶ περιμένει νὰ διακοπῇ ὁ Παγανίνην.

Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐξακολουθεῖ· οἱ τόνοι, ὠραῖοι, γοργοί, ποικίλοι, ἀρμονικοί, βγαίνουν ἀπὸ τὸ βιολί ἐκεῖνο τὸ μάγο καὶ ὅταν ἐτελειώσε, τότε ὅλος ὁ κόσμος ἤρχισε νὰ χειροκροτῇ καὶ νὰ ἐπευφημῇ μὲ πολὺν περισσότερον ἐνθουσιασμόν.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ἡμέρα δόξης διὰ τὸν Παγανίνην.

Ὅταν ἡ συναυλία ἐτελειώσεν, ὁ φθονερός μουσικός τρέχει ἀμέσως εἰς τὴν σκηνήν, πλησιάζει τὸ βιολί καὶ τὸ ἐξετάζει.

Ἄρά γε, ὁ Παγανίνην ἤλλαξε τὸ βιολί του; μήπως αἱ χορδαὶ δὲν ἔσπασαν;

Ὁχι, τὸ βιολί δὲν ἦτο ἀλλαγμένον· ἦτο τὸ ἴδιο βιολί τοῦ Παγανίνην καὶ ἀπὸ τὰς ἄκρας του ἐκρέμαντο εἰς κομμάτια αἱ τρεῖς σπασμέναι χορδαί.

Ὁ φθονερός μένει κατάπληκτος. Πῶς κατώρθωσε, λοιπόν, ὁ Παγανίνην νὰ παίξῃ μὲ τόσην τελειότητα ἐπάνω εἰς μίαν καὶ μόνην χορδὴν;

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Παγανίνην πλησιάζει. Ὁ φθονερός μουσικός τοῦ λέγει:

— Σᾶς συγχαίρω, διότι ἀπόψε ἐπαίξατε τελειότατα· ὅλο τὸ ἀκροατήριον εἶναι κατενθουσιασμένον· οὐδέποτε ἐπαίξατε τόσον ὠραῖα, τόσον ἀρμονικά, τόσον τέλεια, καθὼς σήμερα.

— Καὶ μάλιστα μὲ τρεῖς χορδὰς σπασμένας! ἀπήντησε μὲ ἠρεμίαν ὁ Παγανίνην. Βλέπετε, ὅτι εἰμπόρεσα νὰ βγάλω ὅλους τοὺς τόνους μὲ μίαν καὶ μόνην χορδὴν!

Ὅταν εἶδεν αὐτὸ τὸ μουσικὸν θαῦμα ὁ φθονερός μουσικός, νικημένος καὶ ἐξηυτελισμένος, ἐγονάτισεν ἐμπρὸς εἰς τὸν μέγαν μουσικόν.

— Συγγνώμην, σᾶς ζητῶ συγγνώμην, διδάσκαλε, ἐπιθύρουν ἐξήγησα νὰ σᾶς κάμω κακόν...

— Σᾶς συγχωρῶ μὲ ὀλην μου τὴν καρδιά, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, καὶ μάλιστα σᾶς ὀφείλω καὶ εὐγνωμοσύνην, διότι σήμερον μὲ ἐκάμετε νὰ νικήσω δυσκολίαν, τὴν ὁποῖαν οὐδέποτε θὰ ἐτολμοῦσα νὰ ὑπερπηθῶ, ἀν δὲν ἦσθε σεῖς!

Ὁ Παγανίνην ἐδοξάσθη διὰ τὸ κατόρθωμά του αὐτό. Καὶ ὁ φθονερός;

Ὁ φθονερός μουσικός, ποῦ ἤθελε νὰ τὸν ἐξευτελίσει καὶ νὰ τὸν ἐντροπιάσῃ, ἀντὶ νὰ τοῦ κάμῃ αὐτό, τοῦ ἔκαμεν ὅπως διόλου τὸ ἀντίθετον, τὸν ἐδόξασεν!

Αὐτὰ κάμνει, λοιπόν, ὁ φθόνος. Ταπεινώνει καὶ ἐξευτελίζει ὅσους φθονοῦν καὶ δοξάζει τοὺς φθονομένους.

ΤΙΜΟΣ ΔΕΙΛΙΝΟΣ

ΤΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Ἐκείνη τὴν χρονιά ὁ παππούκας τὸ εἶχε πάρει ἀπόφασι νὰ μοῦ δεῖξῃ ὅλες τῆς ὠμορφιὰς καὶ ὅλη τὴ λάμπρην τῆς χαριτωμένης μας καὶ ἀγίας θρησκείας.

Τὴν παραμονὴ τῶν Φώτων μοῦ εἶπε:

— Λάμπρο! Ἐημερώνουνε τὰ Θεοφάνεια. Σὰν ἀπόφα, ὁ καλὸς Χριστὸς μας βαπτίσθηκε στὸν Ἰορδάνην ποταμὸ ἀπὸ τὸν Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο. Καὶ τὴν στιγμὴν, ποῦ τὸν ἐβάπτισε, ἀνοιξαν οἱ οὐρανοὶ καὶ κατέβηκε στὴν κορφὴν τοῦ λαμπροῦ καὶ ἀστραφτεροῦ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ ἀπ' τοὺς αἰθέρας ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ: «Αὐτὸς εἶναι ὁ υἱὸς Μου ὁ ἀγαπητός». Ἀπόφα ἡ ἐκκλησιὰς πανηγυρίζουν. Θὰ κάμουν τὸν Μεγάλον Ἁγιασμόν καὶ θὰ ρίψουν τὸν Σταυρὸν στὴ θάλασσα ν' ἀγιασθοῦνε τὰ νερά. Θὰ σὲ ζυπνήσω καὶ θὰ σὲ πάρω μαζί.

Καί, καθὼς τὸ εἶπε, μὲ ζύπνησε τὴ νύχτα, μοῦ ἐφόρεσε ἡ γιαγιά μου ζεστά καὶ χοντρά φορεματάκια καὶ πήγαμε στὴν ἐκκλησιὰ.

Ἡ ἐκκλησιὰ λαμπροφοροῦσε. Ὁ παπᾶς, ποῦ λειτουργοῦσε μὲ τὸ χρυσὸν τοῦ φελόνι, τὴ στιγμὴν ποῦ στάθηκε στὴ θύρα τοῦ Ἰεροῦ, ἀσπρομάλλης καὶ χλωμὸς καθὼς ἦταν μὲ τὸ δισκοπότηρον στὸ χέρι, μοῦ φάνηκε σὰν ἅγιος οὐρανοκαταίβατος.

Καὶ τὴ στιγμὴν, ποῦ ἐψάλλαν τὸ Δόξα Ἐν Ὑψίστοις, ἄρχισαν οἱ πολυέλαιοι καὶ ἡ καντηλὴς νὰ σαλεύουν δεξιὰ-λεριὰ καὶ στὴν ψυχὴν μου ἐμοσχοβόλησε θεῖα ἀγαλλίασι.

Ὅταν τελειώσεν ἡ λειτουργία, στὸν αὐλόγυρο ἐψάλλαν τὸν Μεγάλον Ἁγιασμόν καὶ ὕστερα ἔγεινε λιτανεῖα καὶ κατεβήκαμε στὸ γυαλό. Ὁ παπᾶς εἶπε τρεῖς φορές τὸ Ἐν Ἰορδάνην κ' ἔρριψε τὸν Σταυρὸν στὴ θάλασσα. Ἐπείσαν πέντε χωριανόπουλά μου καὶ τὸν ἔπιασε ὁ γυιὸς τῆς κυρᾶς Κοντῆς, ποῦ εἶχε πέσει ἀπ' τὰ κεραμίδια. Γιὰ τὴν καλὴν του τύχη, ὁ γιατρός, ποῦ ἔφεραν ἀπ' τὴν Πόλιν, σὲ τρεῖς μέρες τὸν ἔκανε καλά. Καὶ τὸ εἶχε τάξει νὰ πέσῃ τὴν χρονιά ἐκείνη στὸν Σταυρὸν καὶ τὸν ἔπιασε. Καὶ ὅταν βγήκε ἀπ' τὴ θάλασσα, μᾶς τὸν ἔφερε καὶ τὸν προσκυνήσαμε καὶ ἐγὼ καὶ ὁ παππούς καὶ μοῦ εἶπε:

— Σ' εὐχαριστῶ, Λάμπρο μου, καὶ ἐσένα καὶ τὸν παππού σου γιὰ τὸ καλὸ, ποῦ μοῦ κάνατε. Νὰ ζήσης. Καὶ τοῦ χρόνου! Καὶ τὰ Φῶτα!

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 59)

Ἐν τούτοις, ὁ ἄνεμος ἐξηκολούθει νὰ πνέη μὲ ὀρμήν, τὸ δὲ Σλοῦγκι δὲν κατώρθωσε νὰ ὀλιγοστεύσῃ τὴν ταχύτητά του.

Εἶναι, βεβαίως, γνωστὰ ὅσα συνέβησαν κατόπιν, μέχρις ὅτου τὸ Σλοῦγκι παρεσύρθη ἀπὸ ἓν πελώριον κύμα καὶ ἐρρίφθη εἰς μίαν ἀκτὴν τοῦ Εἰρηνηικοῦ ὠκεανοῦ.

Καὶ τώρα, ποῖα θὰ εἶναι ἡ τύχη τῆς ομάδος αὐτῆς τῶν μαθητῶν, οἱ ὅποιοι εἶχον ἀπομακρυνθῆ χιλίας λεύγας ἀπὸ τὴν νέαν Ζηλανδίαν; Ἀπὸ ποῖον μέρος θὰ τοῖς ἤρχετο βοήθεια ἄλλη, ἐκτὸς ἐκείνης, τὴν ὁποίαν θὰ προσέφερον οἱ ἴδιοι εἰς ἑαυτοὺς;

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, αἱ οἰκογένειαι τῶν πολὺ γρήγορα ἐπίστευσαν, ὅτι τὸ Σλοῦγκι μὲ τὰ παιδιὰ τῶν εἶχε καταποντισθῆ εἰς τὴν τρικυμίαν ἐκείνην τοῦ ὠκεανοῦ.

Ὅταν ἐγγνώσθη, ὅτι τὸ Σλοῦγκι δὲν εὗρίσκετο πλέον εἰς τὸν λιμένα, μεγάλη ἀνησυχία καὶ θλίψις διεδόθη εἰς ὅλην τὴν πόλιν.

Εὐθὺς τὴν ἐπαύριον ὁ λιμενάρχης ἔστειλε δύο μικρὰ ἀτμόπλοια πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Σλοῦγκι, πλὴν δὲν κατώρθωσαν νὰ ἀνεύρουν ἄλλο τι, παρὰ ἐπιπλέοντα τὰ σπασμένα κοσμήματα τῆς πρύμνης του, εἰς τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ἀκόμη μερικὰ γράμματα ἀπὸ τὸ ὄνομά του.

Αὐτὸ ἤρκεσε, διὰ νὰ πιστευθῆ, ὅτι τὸ Σλοῦγκι καταποντίσθη. Οὐδαὶς ἐτόλμα νὰ ἐλπίζῃ, ὅτι ἐσώθη μέσα εἰς τὴν φοβερὰν ἐκείνην τρικυμίαν τοῦ ὠκεανοῦ. Οἱ γονεῖς τῶν παιδιῶν καὶ οἱ ἄλλοι συγγενεῖς τῶν τὰ ἐκλείον ὡς πνιγμένα καὶ νεκρά.

4.— Ἡ ἐξερεύνησις τῆς ξηρᾶς.

Ἡ παραλία ἦτο ἔρημος, καθὼς τὸ εἶχεν ἀντιληφθῆ ὁ Μπριάν, ὅταν τὴν παρατήρει πρῶτην φορὰν ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ καταρτιοῦ. Ἀπὸ μίαν ὄραν τώρα τὸ πλοῖον εὗρίσκετο ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμον καὶ κανένα ἰθαγενῆ δὲν εἶχον παρατηρήσει.

Ὅυτε κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, τὰ ὁποῖα ἦσαν πέραν ἀπὸ τὴν παραλίαν, οὔτε εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, οὔτε πουθενὰ ἄλλοῦ ἐφαίνετο κάποια κατοικία, καλύθη ἡ κατοικημένον σπήλαιον. Ἀκόμη ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμον καὶ εἰς τὸ ἔδαφος δὲν ἐφαίνετο κανέν ἴχνος ἀνθρώπινων βημάτων. Ἐπίσης εἰς τὴν ἐκβολὴν τοῦ μικροῦ ποταμοῦ δὲν ὑπῆρχε κανένα φαραδικο καίκι. Τέλος, οὐδαὶς καπνὸς ἐφαίνετο εἰς τὸν ἀέρα ἀπὸ τὸ ἓνα ἕως εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον ἐκείνης τῆς ξηρᾶς.

— Ἰδοὺ, εἴμεθα, λοιπόν, εἰς τὴν ξηρὰν, εἶπεν ὁ Γόρδων, καὶ αὐτὸ εἶναι, βέβαια, κάτι, ἀλλὰ ποῖα εἶναι αὐτὴ ἡ γῆ, ποῦ φαίνεται ἀκτινοῦχος;

— Τὸ σπουδαῖον εἶναι νὰ εἶναι κατοικήσιμος, γὰρ νὰ μπορέσωμε νὰ μείνωμεν εἰς αὐτὴν μερικὰς ἡμέρας· μὰς λείπει μίαν στέγη

καὶ πρέπει νὰ εὗρωμεν μίαν, τοῦλάχιστον, γιὰ τοὺς μικροὺς. Γι' αὐτοὺς πρὸ παντός.

— Ναί, ἔχεις δίκαιον, ἀπήντησεν ὁ Γόρδων.

— Ὅσον ἀφορᾷ, διὰ νὰ μάθωμεν ποῦ εἴμεθα, αὐτὸ θὰ μὰς μείνῃ καιρὸς νὰ κάμωμεν, ὅταν πρῶτον φροντίσωμεν γιὰ τὰ πειρὰ ἐπείγοντα πράγματα. Ἄν εἶναι ἡπειρος, ὑπάρχει ἐλπίς νὰ εὗρωμεν βοήθειαν! Ἄν εἶναι νῆσος!... νῆσος ἀκατοίκητος... , λοιπόν, αὐτὸ θὰ τὸ ἴδοιμε... Ἐλα, Γόρδων, ἔλα νὰ τὸ ἀνακαλύψωμεν αὐτὸ.

Καὶ τὰ δύο παιδιὰ κατέβηκαν ἀπὸ τὸ πλοῖον καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὸ δάσος.

Εἰς αὐτὸ δὲν εὗρον σημεῖον διαβάσεως ἀνθρώπου, οὔτε πέραςμα, οὔτε μονοπάτι. Παλαιοὶ μόνον κορμοί, πεσμένοι ἀπὸ τὴν ἡλικίαν τῶν, ἦσαν ἐπάνω εἰς τὸ ἔδαφος, ὁ δὲ Μπριάν καὶ ὁ Γόρδων ἐβουτοῦσαν ἕως εἰς τὰ γόνυα μέσα εἰς τὸ στρώμα τῶν ξηρῶν φύλλων. Τὰ πουλιά, ὅταν ἤκουον τὰ βήματα τῶν δύο νέων, ἐφρουγαν τρομαγμένα, ὡσάν νὰ ἔβλεπαν διὰ πρῶτην φορὰν τὸν κίνδυνον τῶν ἀνθρώπων.

Εἰς δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, τὰ δύο παιδιὰ εἶχον περάσει τὸ δάσος, τὸ ὁποῖον εἶχαν εἰς τὸ ἓν πλευρὸν τοῦ σειρᾶν ἀπὸ βράχους εἰς ὕψος ἑκατὸν ὀγδοῆντα πεδῶν. Ἡ κατωφύρεια τοῦ ὑψώματος ἐκείνου ἦτο δυνατόν νὰ παρουσιάσῃ μέρος κατάλληλον, διὰ νὰ καταφύγουν οἱ ναυαγοί.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐζητοῦσαν καὶ τὰ παιδιὰ.

Πραγματικῶς, ἐκεῖ ἓνα σπήλαιον ἦτο δυνατόν νὰ εὗρεθῆ, τὸ ὁποῖον νὰ προστατεύεται ἀπὸ τοὺς ἀνέμους ἀπὸ μίαν σειρὰν πυκνῶν δένδρων.

Ἐκεῖ οἱ μικροὶ ναυαγοὶ θὰ εἴμποροῦσαν νὰ μείνουν προσωρινῶς, ἕως ὅτου μίαν καλλιτέραν ἐρευνα τῆς ξηρᾶς ἐκείνης τοὺς ἀπακάλυπεν ἓν καλλίτερον καταφύγιον.

Δυστυχῶς εἰς τὴν ἐπιτόμιον ἐκείνην κατωφύρειαν ὁ Γόρδων καὶ ὁ Μπριάν δὲν ἀνεκάλυψαν κανένα σπήλαιον.

Διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ξηρᾶς ἐκείνης, ἔπρεπε νὰ παρακάμψουν τοὺς βράχους ἐκείνους.

Ἐπὶ ἡμίσειαν ὄραν περίπου καὶ οἱ δύο ἐβάδιζον, ἔπειτα ἐφθασαν τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀκολουθοῦσε διεύθυνσιν πρὸς ἀνατολάς. Ἄν καὶ ἡ ὄχθη ἐκείνη ἐσκιάζετο ἀπὸ ὄρατα δένδρα, ἡ ἄλλη παρουσία δὲν εἶχε διόλου διάφορον θέαμα, διότι ἀπλόνητο χωρὶς δένδρα καὶ χωρὶς χλόην.

Ὁ Γόρδων καὶ ὁ Μπριάν, λυπημένοι, εἶδον δὲν ἐπέτυχον ἐκεῖνο, ποῦ ἐζήτησαν, ἐπέστρεψαν εἰς τὸ Σλοῦγκι.

Ὁ Δόνιφαν καὶ μερικὸι ἄλλοι ἐπήγγαιναν καὶ ἤρχοντο ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους, ἐνθ' ὃ Ζεγκίν, ὁ Ἰθάρσον, ὁ Δὸλ καὶ ὁ Κροστάρ διεσκέδαζον, μαζεύοντες κογγύλια.

Ὁ Μπριάν καὶ ὁ Γόρδων εἶπαν τότε εἰς τοὺς μεγαλειτέρους συντρόφους τῶν τὸ τί ἀποτέλεσμα εἶχαν ἡ ἐρευνά των.

Ἐσκέφθησαν τί ἔπρεπε νὰ κάμουν καὶ ἀπεφάσισαν νὰ μὴ ἀφήσουν τὸ πλοῖον, πρὶν ἀκόμη εὗρουν κάποιο ἀσφαλὲς καταφύγιον.

Τὸ Σλοῦγκι, ἂν καὶ ἦτο πλαγιωμένο εἰς τὸ ἓνα πλευρὸν, μολταῦτα εἴμποροῦσε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς προσωρινὴ κατοικία τῶν παιδιῶν εἰς αὐτὴν τὴν ἴδιαν θέσιν, ποῦ εὗρίσκετο. Ἄν καὶ τὸ κατάστρωμα ἦτο χαλασμένον ἐμπρὸς, ἡ αἰθουσα μολταῦτα καὶ τὰ δοκάρια δὲν εἶχον κἄθει. Ὅσον διὰ τὸ μα-

γειρεῖον τοῦ πλοίου, αὐτὸ δὲν εἶχε πάθει κάμμειαν βλάβην, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν μικρῶν.

Ἦτο ἀληθινὰ μίαν μεγάλην τύχη, ὅτι τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν ἦσαν ὑποχρεωμένα νὰ μεταφέρουν εἰς τὴν παραλίαν τὰ ἀπαραίτητα χρειώδη τῆς κατοικίας των. Ἄν τὸ Σλοῦγκι ἔμενε μακρὰν ἀπὸ τὴν παραλίαν, πῶς θὰ εἴμποροῦσαν νὰ σώσουν εἰς τὴν ξηρὰν ὅλα τὰ ὀλικά; Εὐτυχῶς τὸ ὀρμητικὸν κύμα εἶχε ρίψει τὸ Σλοῦγκι ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμον. Βεβαίως, τὸ πλοῖον δὲν ἦτο πλέον εἰς θέσιν νὰ πλεύσῃ, ἀλλὰ πάντοτε θὰ τοὺς ἐχρησίμευε. Τὸ καλλίτερον, λοιπόν, ποῦ εἶχαν νὰ κάμουν, ἦτο νὰ τὸ χρησιμοποίησουν ὡς προσωρινὴν κατοικίαν.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΙΣΠΕΡΟΣ

Ἡ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

III διανομὴ τῶν βοηθημάτων.

Ἐνθ' ἀκόμη ἐξηκολούθουν νὰ μὰς φθάσουν αἱ προσφοραὶ, τὰς ὁποίας οἱ καλεῖ μικροὶ μας ἀναγνώσται ἔσταλλον διὰ τὰ πτωχὰ παιδιὰ, ταῦτοχρόνως καταβάλλετο φροντίς διὰ τὴν διανομὴν τῶν βοηθημάτων αὐτῶν.

Ἐπρεπε νὰ εὗρεθῆ ἓν μέσον ἀσφαλὲς καὶ πρακτικόν, ὡστε τὸ χρήμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐμοιραζέτο, νὰ ὑπάγῃ νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἀληθινὴν ἀνάγκην.

Δι' αὐτὸ τὸ Παιδικὸν «Ἄσ'Ολα» ἀπηυθύνθη διὰ γράμματός του πρὸς τὰ σχολεῖα καὶ ἐζήτησαν ἀπὸ τὰς διευθύνσεις τῶν σχολῶν νὰ τοῦ ὑποδείξουν ἀπὸ τρία παιδιὰ πτωχὰ, ἐκμηλεῖ καὶ ἠθικὰ, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ ἐδίδοτο τὸ βοήθημα.

Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἡ προσφορὰ αὐτὴ ἐλάμβανε τὴν μορφήν βραβείου καὶ, ταῦτοχρόνως, ἀνεκούφιζε κάπως τὴν πτωχείαν τῶν μικρῶν.

Ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν ἔστειλε τὸ «Ἄσ'Ολα» πρὸς τὰς σχολάς, εἶχε ὡς ἑξῆς:

Ἐλλογιμότητα,

Τὸ Παιδικὸν «Ἄσ'Ολα» διενήργησε μεταξὺ τῶν μικρῶν αὐτοῦ ἀναγνωστῶν ἐράτους ὑπὲρ τῶν πτωχῶν παιδιῶν. Ἐπειδὴ διὰ τοῦ βοηθήματος, τὸ ὁποῖον θὰ διανεμηθῆ, εἶναι καλόν, ὅπως, ὅχι μόνον δοθῆ ποῖα τις—ἔστω καὶ μικρὰ—ἀνακούφισις εἰς τὴν παιδικὴν πτωχείαν, ἀλλὰ βραβευθῆ ἓν ταῦτ' ἡ ἐκμηλεῖ καὶ ἡ ἠθικῆ, διὰ τοῦτο παρακαλοῦμεν, ὅπως μὰς ὑποδείξετε τρία πτωχὰ, ἀλλ' ἐκμηλεῖ καὶ ἠθικὰ παιδιὰ ἐκ τῆς ὑπὸ τὴν ὀμνίαν διευθύνσιν σχολῆς, ἐφοδιάσετε δὲ ἕκαστον ἐξ αὐτῶν μὲ ἐπίσημον οὐσιαστικὸν γράμμα σὲς.

Ὁ κομιστὴς τοῦ γράμματος τούτου, διερχόμενος τῶν γραφείων μας, θέλει λάβει τὸ ἀναλογιστὸν αὐτῶν βοηθημάτων.

Μετὰ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, αἱ σχολαὶ διὰ ἐπίσημον συστατηρίων ἀπέστειλαν ἀνὰ τρεῖς μαθητὰς ἢ μαθητριάς, οἱ ὅποιοι, διερχόμενοι ἀπὸ τὰ γραφεῖά μας, ἐλάμβανον ἕκαστος ἀνὰ μίαν λίραν.

Ἡ διανομὴ ἤρχισεν ἀπὸ τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα καὶ ἐξακολουθεῖ.

Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ δημοσιεύσωμεν κατάλογον τῶν σχολῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐδόθη τὸ βοήθημα καὶ τὸ διανεμηθὲν ποσόν, διὰ νὰ γνωρίζωσιν οἱ φιλόανθρωποι μικροὶ ἀναγνώσται τοῦ Παιδικοῦ «Ἄσ'Ολα» πῶς διανεμηθῆ τὸ χρήμα των.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ὑπὸ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Σελωνικίας
κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Ὁ δρόμος, τὸν ὁποῖον μέλλει νὰ διανύσῃ ἡ νεότης, εἶναι πλήρης μόχθων. Δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἴσταται τὸ καθήκον μετὰ τοῦ κέντρου αὐτοῦ, ὅπερ δὲν ἐπιτρέπει ἡσυχίαν καὶ ἀνάπαυσιν, ἐμπροσθεν ἀπειλητικὸν τὸ μέλλον. Δύναται νὰ εἶναι ἀπηλλαγμένη φροντίδων; Βεβαίως ὄχι, διότι αἱ ὑποχρεώσεις γεννῶσι φροντίδας. Ἀλλά, πλὴν τούτου, τὴν νεότητα ἀναμένουσι βαρεῖαι δοκιμασίαι. Δὲν περιπίπτει ἔστιν ὅτε καὶ εἰς χρηματικὰς στενωχίας; Καὶ οὕτω δὲν λείπουσιν ἀφορμαί, φροντίδων πρόξενοι.

Καὶ καλῶς ἔχουσιν οὕτω τὰ πράγματα. Διότι διὰ τούτων ἡ νεότης προπαρασκευάζεται διὰ τὸ μέλλον, ὅπερ, ἂν ἤθελεν ἐπιστῆ ἐξαίφνης, μόλις θὰ ἦτο ὑποφερτόν.

Ἀλλ' ἡ νεότης ἔχει καὶ τὸ ἀντισηκώμα ἔχει τὴν ἐπιπολαιότητα καὶ τὴν φαιδρότητα, ἧτις δὲν σκοπεῖται πολὺ ἐκ τοιούτων.

Ὁ βίος ἡμῶν τότε ὑπῆρξε πολὺτιμος, ὅταν μόχθοι καὶ ἐργασία ἀπέτέλεσαν αὐτόν. Ἐπι τοσοῦτο γλυκύτερα ἔσται ἡ ἀνάπαυσις κατὰ τὴν ἑσπέραν. Οὐαὶ τῷ ὀνηρῷ, ὅστις ἐπιζητεῖ ἡσυχίαν πρὸ τῆς ἐργασίας καὶ ἀνευ αὐτῆς. Θὰ κλαύσῃ τότε, ὅταν ἐπιστῆ ὁ καιρὸς τῆς ἐργασίας, ἧτις οὐδένα καρπὸν φέρει. Καρποφόρος εἶναι ἡ ἐργασία τῆς νεότητος καὶ δὴ πάντοτε, ἀνεξαιρέτως. Ἡ μετὰ ταῦτα ἐργασία, ἂν δὲν προηγήθῃ ἡ τῆς νεότητος, ἀποφέρει ἢ ὀλιγίστους ἢ οὐδένα καρπὸν. Ἰδίᾳ δὲ παρὰ τῷ λογίῳ. Οἱ ὀψιμαθεῖς εἶναι ἀξιολύπητοι, ὄχι διότι δὲν πρέπει νὰ μανθάνῃ τις, ἔστω καὶ ἀργά, ἀλλὰ διότι ἀνευ βάσεως στερεᾶς ἐν τῇ νεανικῇ ἡλικίᾳ, μόνον καχεκτικαὶ τινες καὶ ἀσπασματικαὶ γνώσεις εἶναι δυνατόν νὰ ἀποκτηθῶσιν.

ΑΝΗΣΥΧΙΑ

Ἡ ἰδέα, τὴν ὁποῖαν ἔχομεν περὶ ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῆς ἀξίας ἡμῶν, ταλαντεύεται ὡς μικρὸν πλοῖαριον ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Παρατήρησις τις, ἐπίπληξις, ταπεινώσις καὶ δὴ καὶ ἀπλῆ πολλὰκις δυσαρδέσκια ἄλλων ἢ στενωχία ἢ δυσάρεστόν τι γεγονός, καταβάλλει ἡμᾶς ἔξ ἐναντίας δὲ ἀνακτώμεν θάρρος, ὅταν ἐκτιμώμεθα παρὰ τῶν ἄλλων, ὅταν ἐπαινώμεθα, ὅταν προτιμώμεθα, ὅταν αἱ περιστάσεις ἐλθῶσιν εὐνοϊκαί. Τὰ μέγιστα καταβαλλόμεθα, ὅταν αἰσθανώμεθα ἑαυτοὺς ἐνόχους καὶ φοβούμεθα, τὸ δὲ μέγιστον θάρρος ἀντλοῦμεν, ὅταν ἐκτιμώμεθα ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων ἡμῶν. Καὶ πόσον ταχέως ἐπέρχεται ἡ ἐναλλαγὴ τῶν ψυχικῶν αὐτῶν διαθέσεων, πόσον ταχέως διαρχώμεθα πολλὰκις τὴν ὅλην κλίμακα! Ἀλλ' αἱ διακυμάνσεις αὐταὶ τῆς

'ΑΒ'ΟΛΑ

περὶ ἡμῶν αὐτῶν ἰδέας καθορίζουσιν ἐκάστοτε καὶ τὸν βαθμὸν τῆς ἡμετέρας εὐτυχίας. Ἀλλ' εἰς τοῦτο συμβάλλονται καὶ πλεῖστα ἐξ ὑποκειμένου. Οὕτω π. χ. ὑπερευαισθησία, ἐγωϊσμός, ὑπερηφάνεια καὶ ματαιότης, ἢ ἐκάστοτε κατάστασις, ἐν ᾗ εὐρισκόμεθα, ὀξύνουσιν ἐτι μᾶλλον τὸ κέντρον ἢ καθιστῶσι γλυκύτερον τὸ ἡδύ. Ἡ ψυχὴ ἡμῶν ὁμοιάζει πρὸς ἀνεμοδείκτην.

Τί πρέπει νὰ πράξωμεν, ἵνα ἀποφύγωμεν κατὰ τὸ δυνατόν τὴν ἐκ τῆς μεταπτώσεως ταύτης ἀνησυχίαν, τὴν διατάραξιν τῆς ἰσορροπίας;

Ζῆθι βίον μονήθη κατὰ τὸ δυνατόν, ἀφοσιούμενος εἰς σπουδὰς. Διότι οἱ συναναφύρομενοι πολὺ μετὰ τῶν ἄλλων, εἶναι οἱ μάλιστα ἐπιτεθειμένοι εἰς τοιαύτας μεταπτώσεις.

Ἐιρήνευε ἐν σαυτῷ διὰ τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης. Διότι ἡ γαλήνη τῆς συνειδήσεως εἶναι ἡ ἀγκυρα, ἧτις κρατεῖ τὸ πλοῖον.

Φρόνει μέτρια περὶ τῶν προτερημάτων σου, μὴ δεικνύης, ὅτι ἔχεις ἀνάγκην ἐπαινῶν καὶ ἐκτιμώσεως. Μὴ ἀποθαρρύνου δὲ καὶ ἐκ σφαλμάτων, ἐφ' ὅσον ταῦτα δὲν εἶναι ἀδιόρθωτα. «Οὐδεὶς ἐγεννήθη ἀνευ σφαλμάτων ποτέ».

Ἐλπίζε ὀλίγα καὶ μέτρια. Ἐλπίδες ναναγήσασαι, ἀποθαρρύνουσι τὰ μέγιστα. Καὶ τέλος, μὴ λησμόνει, ὅτι μόνος ὁ Θεὸς ζῆ ἐν τῷ διαυγεῖ αἰθέρι ἀταρτάτου συνειδήσεως καὶ ὅτι Αὐτὸς θὰ δόσῃ ποτὲ εἰς τὰ τέκνα Αὐτοῦ μετοχὴν τοῦ ἀγαθοῦ τούτου, πλουσιωτέρου ἢ ὅσον τοῦτο εἶναι ἐφικτόν ἐν τῇ ἀταλῇ ταύτῃ ὑπάρξει.

Η ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ

Σὺν ἀρχίλῃ νὰ νυκτώγῃ
καὶ τ' ἀηδόνι κελαιδῆ,
βγαίνει ἡ κουκουβάγια μόνη
σὲ κυπαρισσιοῦ κλαδί.

Δὲν κοιμᾷ ἡ κουκουβάγια
μὲ τὰ μάτια τὰ σιλιπνά
λὲς τῆς ἔχουν κάνει μάγια
ὅλη νύκτα ν' ἀγρυπνᾷ.

Ὅμως βλέπει σιὸ σκοιάδι,
ὅπως βλέπομε σιὸ φῶς,
καὶ τὴν ἔχει εἰς σημάδι,
μὲ παράδειγμα ὁ σοφός.

Κι' ὁ σοφός, καθὼς ἐκείνη,
ὅλη νύκτα μελετᾷ
καὶ σιὰ σκότη διακρίνει
τὴν ἀλήθεια, ποῦ ζητᾷ.

I. Π.

ΤΙ; ΠΩΣ; ΔΙΑΤΙ;

— Διατί τὰ θαλάσσια ζῷα δὲν πιέζονται ὑπὸ τὸ βάρος τῆς θαλάσσης, ὅταν εὐρίσκωνται εἰς τὰ βάθη αὐτῆς;

— Δὲν πιέζονται τὰ ψάρια καὶ δὲν σκάνουν ὑπὸ τὸ βάρος καὶ τὴν πίεσιν τῆς θαλάσσης, διότι ἡ πίεσις αὕτη ἐξασκεῖται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ταυτοχρόνως ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Τὰ ζῷα ταῦτα ἐγεννήθησαν, διὰ νὰ ζῶσιν ὑπὸ αὐτὰς τὰς συνθήκας, δι' αὐτὸ δὲ, ἂν εὐρεθῶσιν ἔξω εἰς τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα, οἱ ἴσσοι τῶν θά ἡνοιγον ἀπὸ τὴν ἐξωτερικῆν πίεσιν, διότι ἡ ἐσωτερικὴ δὲν ὑπάρχει νὰ ἰσορροπήσῃ.

— Διατί ὁ ἥλιος θερμαίνει διὰ μέσου τῆς θάλασσας, ἐνῶ μία θερμάστρα, ποῦ καίει, ἂν εἴη ἰσοῦμεν μὲ τὸν ἴδιον τρῶπον, δὲν μᾶς ζεσταίνει ὅλως διόλου;

— Ἡ θερμότης καὶ τὸ φῶς εἶναι τὸ ἴδιον φαινόμενον, μία ἐνέργεια, ἡ ὁποία διαβιβάζεται μὲ δονήσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν διαφέρουν μεταξὺ τῶν, εἴμῃ κατὰ τὸ μήκος τοῦ κύματος. Ἡ θερμότης, ἡ ὁποία εἶναι κατ' ἀρχὰς ἀκόμη σκοτεινὴ, ἀρχεται ἀπὸ τὰ 500° νὰ ρίπτῃ ἀκτῖνας ἐρυθρᾶς. Ὅταν φθάσῃ εἰς τοὺς 1100°, εἶναι κίτρινη, λευκὴ δὲ ἀπὸ 13 ἕως 14,000°. Ἡ θερμοκρασία τοῦ ἡλίου ὑπερβαίνει τὰς 3000°.

Τὰ διαφανῆ σώματα, καθὼς τὸ γυαλί, σταματοῦν τὰς σκοτεινὰς ἀκτῖνας, ἀφίνουν ὅμως τὰς φωτεινὰς ἀκτῖνας νὰ τὰ διαπεράσωσιν.

Αἱ ἀκτῖνες, λοιπόν, τῆς θερμάστρας, αἱ ὁποῖαι εἶναι σχεδὸν σκοτειναί, συγκρατοῦνται καὶ ἐμποδίζονται ἀπὸ τὴν ὕαλον, ἐνῶ αἱ πολὺ φωτειναὶ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου περνοῦν τὸ γυαλί, χωρὶς νὰ χάσωσιν σχεδὸν τίποτε.

— Διατί, ὅταν βάλῃ κανεὶς τὸ ἀντί του χάμω εἰς τὸ ἔδαφος, ἀκούει εὐκρινῶς τὸ βῆμα τῶν περιπατούντων μακρᾶν;

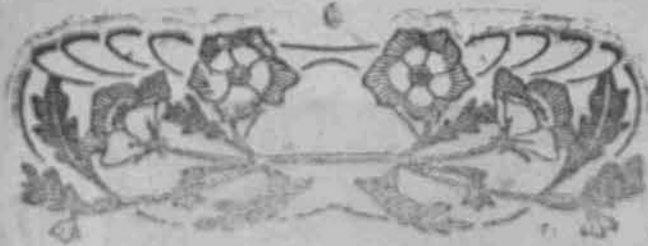
— Ὅταν βάλῃ κανεὶς τὸ ἀντί του εἰς τὸ ἔδαφος, ἀκούει καλλίτερα τὰ κτυπήματα, ποῦ γίνονται ἐπάνω εἰς αὐτό. Καὶ μάλιστα, τὰ ἀκούει τόσον καλλίτερα καὶ εὐδιάκριτα, ὅσον τὸ ἔδαφος εἶναι ξηρότερον καὶ βραχώδες. Εἴμπορεῖ, λοιπόν, κανεὶς νὰ ἀκούσῃ τὸ βῆμα μιᾶς ομάδος περιπατητῶν, τοὺς ὁποίους δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἰδῇ.

Αὐτὸ συμβαίνει, διότι ἡ ξηρὰ εἶναι καλλίτερος ἀγωγὸς τοῦ ἤχου, παρὰ ὁ ἄηρ, καὶ αὕτη μεταβιβάζει καλλίτερα τὰ κύματα τοῦ ἤχου, παρὰ ὁ ἄηρ.

— Διατί ὁ ἀστακὸς κοκκινίζει, ὅταν βρασεύῃ;

— Ὁ ἀστακὸς καὶ ὅλα τὰ ὁμοειδῆ του γίνονται κόκκινα μετὰ τὸ βράσιμόν των, διότι μὲ τὸ βράσιμον καταστρέφεται μίᾳ ὀργανικῇ εἰδικῇ οὐσίᾳ χρωματικῇ (pigment), εἰς τὴν ὁποῖαν τὰ ζῷα ταῦτα ὀφείλουσι τὸ στακτὶ χεῶμα, τὸ ὁποῖον ἔχει τὸ ζευκῶδες κάλυμμα των, ὅταν ζοῦν.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

Ο ΨΕΥΤΗΣ

(Μυθός)

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἐβγήκε πάλι κουρευιάρης, κατὰ τὴν συνήθειά του, στοὺς δρόμους, ἀνέβηκε σ' ἕνα σκαλαπάτι, διὰ νὰ τὸν βλέπουν καλλίτερα, καὶ μὲ χίλια δὺὸ ρητορικὰ σχήματα προσπαθοῦσε νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴ τῶν διαβατῶν.

Πρέπει νὰ ξυρῆτε, ἀγαπημένα μου παιδιά, διὰ ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς Δημοκρατίας ὡς σήμερα, ὅπως δὲν ἔλειψαν ἄνθρωποι, ποὺ λέγουν ψεύματα, ἔτσι δὲν ἔλειψαν καὶ τοιοῦτοι κουτοί, ποὺ κάθονται καὶ χάνουν πολυτίμους ὥρας τῆς ζωῆς των καὶ ἀκούουν μὲ θαυμασμό τῆς καταρδέλλες αὐτῶν τῶν ψευταράδων.

Καὶ οἱ πρῶτοι εἶναι ἀξιοκατάκριτοι, μὰ οἱ δεῦτεροι εἶναι περισσύτερον τῶν πρῶτων διότι ὁ ψεῦτης τὰς περισσοτέρας φορές μεταχειρίζεται τῆς ψευταίς του ὡς μέσον βιοποριστικόν, καὶ κατὰ συνέπειαν, ἂν καὶ διαπράττῃ μίαν κακίστην πράξιν, ἐν ταῦτοις κατὰ κερδίσει, ἐνῶ οἱ ἄλλοι, ποὺ τὸν ἀκοῦν, ὄχι μόνον δὲν κερδίζουν τίποτε, ἀλλὰ καὶ χάνουν πολυτίμους καιρὸν, τὸν ὅποιον μποροῦν νὰ διαθέσουν διαφορετικῶς, ὠφελοῦντες καὶ τὸν ἑαυτὸν των καὶ τοὺς ἄλλους.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, λοιπόν, ἐκράτει ἕνα ξύλινον ὁμοίωμα τοῦ Ἑρμοῦ, ποῦ, καθὼς ξυρῆτε, ἦτο θεὸς τοῦ ἐμπορίου, καὶ, δεικνύων αὐτὸν πρὸς τοὺς διαβάτας, ἐφώνησε μ' ὄλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του :

— Ἐκωφεληθῆτε, κύριοι ! αὐτὸ ἐδῶ, ποῦ βλέπετε, εἶναι ὁ Ἑρμῆς, ὁ θεὸς τοῦ κέρδους, τοῦ πλοῦτου, τῆς εὐμαρείας ! Τί νὰ σὰς πῶ ! ἀπορῶ πῶς στέκεσθε καὶ δὲν τρέχετε νὰ τὸν ἀγοράσετε, ἀφοῦ πρόκειται νὰ σὰς φέρῃ ἀφθονα κέρδη, ποῦ δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀποκησάτε, ἂν δὲν ἔχετε τὸν ἀγαθοποιὸν αὐτὸν δαίμονα ! Μὴ νομίζετε, ὅτι λέγω ψεύματα, κύριοι ! Θεὸς φυλάξοι ! Ἐρωτήσατε τὸν . . . ὁ ὅποιος, ἐνῶ προηγουμένως ἦτο πάμπτωχος, μόλις ἠγόρασεν ἕνα τοιοῦτον Ἑρμῆν, ἔγινε πλουσιώτατος, εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μὴ ξυρῆ τῶρα κα' αὐτὸς τί ἔχει ! Ἐμαρὸς, κύριοι ! μὴ κλωτσοῦτε τὴν τύχη σας ! ἀγοράσατέ τον καὶ ἔννοια σας !

Πολλοὶ κουτοί, ποὺ ἤκουσαν τὰ χρυσὰ λόγια τοῦ ψεύτου καὶ ἐνόμιζαν, ὅτι ἐβλεπον νὰ χορεύουν μπροστὰ τους τὰ χρυσὰ νομίσματα, ποὺ θὰ τοὺς ἔδιδε ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς ξύλινος θεός, ἠτοιμάσθησαν νὰ προσβοῦν εἰς ἀγορὰν του, ὅταν αἰφνίως μέσα ἀπὸ τὰ πλήθη τῶν γασκόντων ἕνας φρόνιμος ἄνθρωπος ἐφώνησε :

— Ἐρέ, ψευταρά ! ἀφοῦ λοιπόν εἶσαι τόσο βέβαιος, πῶς τὸ ξύλο αὐτὸ κρῖται πλούτη καὶ εὐτυχίαν, διατί τὸ πουλᾷς; καὶ δὲν τὸ κρατεῖς διὰ τὸν ἑαυτὸν σου ; Ἄν νὰ μοῦ χαθῆς, κουρευιάρη !

Ὁ ψεῦτης ἐπῆρε τὸν Ἑρμῆ του, ἐπῆρε καὶ τὰ μπουγαλάκια του καὶ ἔφυγε κα' ἀκόμα

φεύγει, διότι ἕνας φρόνιμος ἄνθρωπος τὰ εἶχε ξεσκεπάσει, καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐνόμιζε, ὅτι εἶχε θριαμβεύσει ! . . .

Ποτέ, ἀγαπημένα μου παιδιά, ποτέ δὲν πρέπει νὰ λέγστε ψεύματα.

Θὰ βρεθοῦν πολλοί, ποῦ θὰ σὰς ἀκούσουν, ἀλλ' αὐτοὶ θὰ εἶναι οἱ κουτοί !

Μιὰ μέρα θὰ εὐρεθῇ ἐξάπαντος κάποιος φρόνιμος, ὁ ὅποιος θὰ σὰς ξεσκεπάσῃ, θὰ σὰς κάμῃ καταγελαστόν καὶ ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ σας καὶ ἀπέναντι τοῦ κόσμου ὅλου.

(Μετόφρασις)

ΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣ

Ἡ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἀποστολαὶ εἰς τὸ «Ἀπ' Όλα».

Κατάλογος ΣΤ'

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes names like Αναστ. Α. Ανασταλάδης, Αιδεομάχη Α. Δημητριάδου, Αριστομένης Ζαφειρόπουλος, etc.

Ἐκ τῶν πάντε καταλόγων . . . Γρ. 465.50
Ἐπισχεθέντα ἐν ὄλῳ . . . Γρ. 6257.—

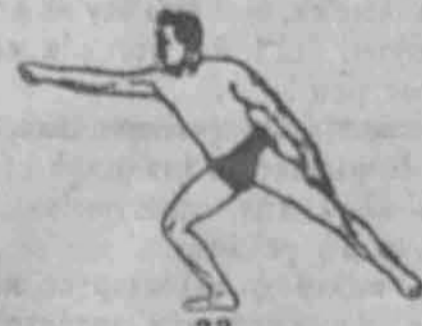
ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ - ΥΓΕΙΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΔΙΑ ΤΟ ΣΩΜΑ ΣΑΣ

Ἐτέρα κλίσις τοῦ κορμοῦ. — Τοποθετηθῆτε εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς βήματος ἀπὸ τὸν τοῖχον, στρέφοντες τὴν ράχιν πρὸς αὐτόν. Οἱ πόδες πρέπει νὰ εἶναι ἀνοικτοὶ κατὰ 50 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου, οἱ δὲ βραχίονες τεταμένοι εἰς τὴν προέκτασιν τοῦ σώματος. Κλίνατε τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος πρὸς τὰ ὀπίσω, εἰς τρόπον, ὥστε τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων νὰ θίξουν τὸν τοῖχον, χωρὶς νὰ τὸν ἐγγίσῃ ἡ εἴχνη καὶ ἡ κεφαλή. Ἐνῶ εὐρίσκασθε εἰς τὴν στάσιν αὐτήν, ὑψωθῆτε τετράκις ἢ πεντάκις ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν. Ἐπειτα ἐπανέλθετε εἰς τὴν ἀρχικὴν θέσιν καὶ κλίνατε πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, ὥστε οὐ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων θίξουν τὸ ἔδαφος. Προσπαθεῖτε νὰ μὴ λυγίζονται τὰ γόνατα κατὰ τὸ γύμνασμα τοῦτο.

Κάμψις τοῦ μηροῦ. — Στάσις εὐθεία. Σηκώσατε μὲ τὴν σειρὰν τὴν μίαν κνήμην οὐτως, ὥστε τὸ γόνατον νὰ ἐγγίσῃ τὸ στήθος, ἀλλὰ τὸ πόδι νὰ μείνῃ εἰς κλίσην γραμμῆν. Διὰ νὰ βοηθήσεται τὸ γύμνασμα αὐτό, κρατήσατε τὸ γόναθός σας μὲ τὴν ἀντίστοιχον χεῖρα (μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα τὸ δεξιὸν γόναθον), διὰ νὰ πλησιάσῃ περισσύτερον εἰς τὸ στήθος.

Προβολή. — Σταθῆτε εἰς στάσιν προσοχῆς οἱ πόδες πρέπει νὰ εἶναι εἰς εὐθείαν γωνίαν.

22

Ὁ κορμὸς, ὁ ὅποιος θὰ προβληθῆ, καὶ ἡ κεφαλή πρέπει νὰ εἶναι ἐστραμμένα πρὸς τὸ μέρος τῆς προβολῆς. Προβάλετε τότε τὸν δεξιὸν πόδα εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς περίπου μέτρου ἀπὸ τὸν ἄλλον. Αἱ πτέρυγαι πρέπει νὰ μένουν ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς. Ἡ ἀριστερὰ κνήμη τεταμένη. Ὑψώσατε τὸν δεξιὸν βραχίονα μὲ τὴν πυγμὴν κλειστὴν καὶ ὑψωμένην εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς. Ὁ ἀριστερὸς βραχίονας, τεντωμένος μὲ τὴν χεῖρα ἀνοικτήν, θὰ ἀκουμπᾷ ἑλαφρῶς ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς κνήμης. Τὸ αὐτὸ γύμνασμα γίνεται κατόπιν διὰ τῶν ἀριστερῶν ἄκρων (εἰκὼν 22).

Ο ΓΥΜΝΑΣΤΗΣ

ΝΕΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Φίλος τοῦ «Ἀπ' Όλα», ὁ κ. Χαρ. Β. Γρίκας, μᾶς προσέφερε κομψότατον ἀγγυροῦν ἐπίχρυσον ὀρθόδοξον, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ διατεθῇ ὡς βραβεῖον εἰς ἕνα διαγωνισμὸν μας. Τὴν ἐκλογὴν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου ἐπαφῆκεν εἰς ἡμᾶς. Ἡμεῖς δὲ πάλιν καταφεύγομεν εἰς τὴν γνώμην σας καὶ σὰς ἐρωτοῦμεν :

— Εἰς ποῖον εἶδος διαγωνισμὸν πρέπει νὰ τεθῇ τὸ βραβεῖον τοῦτο;

Ἐπίσης τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν ἀπενθύνομεν, προκειμένου νὰ διαθέσωμεν λεύκωμα γραμματοσήμων, προσαρθεῖν ἀπὸ τὸν μικρὸν ἀναγνώστην τοῦ Παιδιοῦ Ε. Σ. Χρυσανθόπουλον.

Αἱ ἀπαντήσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 20 Ἰανουαρίου.

'Από την γυναικείαν δρασίαν.

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΑΙ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΝΕΑΝΙΚΑΙ

(συνέχεια από σελ. 70)

— Τί δυστυχία! ἔλεγε μόνη της, ποῦ ὁ πατέρας ἔχασε τὴν θέσιν του, μὲ τὴν ὁποίαν ἐζούσαμεν εὐτυχισμένοι ὅλοι ἡμεῖς! Πῶς θὰ εἰμπορέσωμεν νὰ γλυτώσωμεν ἀπ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν; Τί κρίμα νὰ μὴ εἰμποροῦν τὰ μικρὰ παιδιὰ νὰ σώζουσι τοὺς γονεῖς τῶν ἀπὸ τὴν δυσάρεστον θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται, καὶ νὰ ἀρχίζουσι ἀμέσως ἐργασία!...

Καὶ ἀπὸ σκέψιν εἰς σκέψιν ἐξηκολούθει:

— Ἄς κυττάξωμεν ποῖος θὰ ἦτο δυνατόν νὰ βοηθοῦσε τὸν πατέρα καὶ νὰ τοῦ εὕρισκε μίαν θέσιν...; Ὁ Θεὸς βέβαια! ἔ! τὸ ξεύρω καλά! ἀλλ' ὑπάρχει μὴ παροιμία ποῦ λέγει: «σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει» ὥστε, διὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ ὁ καλὸς Θεός, πρέπει νὰ ἀρχίσωμεν ἡμεῖς νὰ κινούμεθα... Ἀλλὰ τί πρέπει νὰ κάμωμεν;

Ἡ μικρὰ διάνοια τῆς Νέλλης προσεπάθει νὰ εὕρῃ κάποιαν διέξοδον, ἕνα μέσον σωτηρίας καὶ ἐσκέπτετο:

— Ἄν ὀμιλοῦσα εἰς τὸν ἐφημέριον; εἶναι πολὺ καλὸς, ξεύρει πολὺν κόσμον... καί, ἀλλ' ὄχι τέτοιον κόσμον, ὃ ὅποιος νὰ εἰμπορέσῃ νὰ δώσῃ μίαν θέσιν εἰς τὸν πατέρα. Οἱ γνωστοὶ τοῦ ἐφημερίου δὲν εἶναι ἄνθρωποι τῆς ἀγορᾶς. Ἄλλως τε, καὶ ἐγὼ δὲν θὰ ἐτολμοῦσα νὰ ὀμιλήσω. ὦ! ἂν ἦτο μίαν καλὴ κόρη τῆς ἡλικίας μου!...

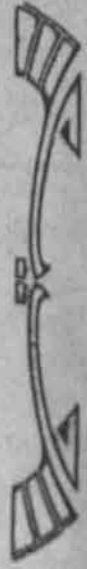
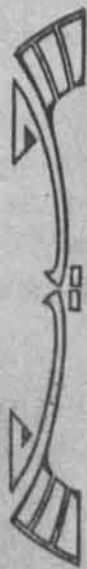
Καὶ μὲ τὴν παράξενον ἐκείνην ἰδέαν, ὅτι ἦτο δυνατόν ὁ ἐφημέριος νὰ ἦτο μικρὰ κόρη, ἢ Νέλλη, παρ' ὅλην τὴν στενοχωρίαν της, δὲν εἰμπόρεσε νὰ μὴ γελάσῃ.

Ἐν τούτοις, πάλιν ἡ φιλόστοργος κόρη ἐπανέπεσον εἰς τὴν σκεπτικὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκατο. Προσεπάθει αὐτῇ, ἢ ὁποία ἐθεωρεῖτο μεγάλη πλεον καὶ εἶχε καθήκον νὰ σκέπτεται διὰ τὴν οἰκογένειάν της, πῶς ἦτο δυνατόν ν' ἀπαλλάξῃ τοὺς γονεῖς της ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν καὶ νὰ εὕρῃ ὁ πατήρ της μίαν καλὴν θέσιν.

— ὦ! ἀνεφώνησε τότε, ἂν ἔλεγα, ἄρά γε, τὴν δυστυχίαν μας εἰς τὴν Εἰρήνην! αὐριον θὰ τὴν ἰδῶ εἰς τὸ σχολεῖον. Ὁ πατέρας της εἶναι πολὺ πλούσιος! λέγουσι, ὅτι ἔχει τὰ μεγαλύτερα γραφεῖα εἰς τὴν πρωτεύουσαν... Ποῖος ξεύρει! ἴσως εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ πατέρα της νὰ εὐρίσκατο κάμμιά θέσις κενὴ διὰ τὸν παπάκη.

Ἐπειτα, ἐξακολουθοῦσα νὰ σκέπτεται πάντοτε ἐπὶ τοῦ ἰδίου ζητήματος, ἔλεγε:

— Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ εἰπῶ εἰς τὴν Εἰρήνην; Ξεύρω πολὺ καλά, ὅτι εἶναι καλὴ καὶ ὀποχρεωτικὴ, ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ κατηγορήσῃ, ἄρά γε, ὅταν θὰ τῆς ζητήσω κάποιαν χάρι, δὲν θὰ μὲ νομίση ἀδιάκριτη;... Καὶ ὅμως ξεύρω, ὅτι θὰ μοῦ κάμῃ αὐτὴν τὴν χάριν, ἂν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ χεῖρ της... Ἀλλὰ ἐδῶ εἶναι τὸ ζήτημα: εἰμπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ; ὁ πατέρας της θὰ ἀκούσῃ τὴν παράκλησιν τῆς κόρης του;... ἴσως τῆς ἀπαντήσῃ, ὅτι εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν πρέπει νὰ ἀνακατόνωνται τὰ κορίτσια καὶ δὲν θὰ ἔχῃ ἄδικο! Καὶ ὅμως, ὁ πατέρας πρέπει νὰ εὕρῃ μίαν καλὴν θέσιν. Παναγιά μου, δός μου

Αἱ στοιχειοθέτιδες τοῦ τυπογραφείου μας εἰς τὸ ἔργον.

φώτισι! Τί πρέπει νὰ κάμω; νὰ ὀμιλήσω εἰς τὴν Εἰρήνην ἢ εἶναι καλλίτερα νὰ σιωπήσω; Μπᾶ! ὅποιος δὲν εἶναι τολμηρὸς καὶ δὲν διακινδυνεύει τίποτε, δὲν ἔχει καὶ τίποτε θὰ διηγηθῶ τὴν λύπην μας εἰς αὐτὴν τὴν καλὴν συμμαθήτριαν καί, ἂν ἡ Εἰρήνη δὲν εἰμπορέσῃ νὰ μοῦ κάμῃ τίποτε, ἢ κατάστασις δὲν θὰ εἶναι εὖτε καλλιτέρα, εὖτε χειροτέρα.

Ἡ δυστυχὴς Νέλλη, ἀφοῦ ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν, κουρασμένη, διέτι εἶχε πολὺ σκεφθῇ... ἐκοιμήθη στὰ ἀληθινὰ αὐτὴν τὴν φορᾶν.

Ἡ νύκτα δὲν ἐσάλευσε διόλου τὴν ἀπόφασιν της καὶ τὸ πρωτ' ἀνεχώρησε διὰ τὸ σχολεῖον μὲ τὴν καρδίαν συγκεκινημένην, ἀλλὰ χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε ἀπὸ τὰ σχέδιά της εἰς τὴν μητέρα της, διότι ἐφοβεῖτο μήπως τὴν λυπήσῃ, ἂν δὲν θὰ ἐπετύγγανεν.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ μάθημα, ἡ Νέλλη ἐπῆρε ὄλον τὸ θάρρος της καὶ ὀμίλησεν εἰς τὴν Εἰρήνην τὴν δυστυχίαν των. Ἡ καλὴ ἐκείνη κόρη ἤκουσε τὴν Νέλλην μὲ ζωηρὰν συμπάθειαν καὶ ἐνδιαφέρον, ὑπεσχέθη δέ, ὅτι τὸ βράδυ θὰ ὀμιλοῦσεν εἰς τὸν πατέρα της, καὶ μάλιστα προσέθεσε:

— Πιστεύω, ὅτι ἡ παράκλησίς μου δὲν θὰ γίνῃ ματαίως.

Ἡ Νέλλη, ἀφοῦ ἤκουσεν αὐτὰ τὰ ἐνθαρρυντικὰ λόγια, ἐπέστρεψε φαιδρὰ καὶ γεμάτῃ ἀπὸ ἐλπίδας.

ὦ! ἡ ἐλπίς ἔρχεται πολὺ γρήγορα εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν!

Ἀλλὰ δυστυχῶς παρουσιάσθησαν πρὸς αὐτὴν ἐμπόδια. Ἡ παιδαγωγὸς τῆς Εἰρήνης, μόλις ἡ Νέλλη ἀπεμακρόνη, εἶπεν εἰς τὴν μαθήτριάν της:

— Ἐσπευσεσ πολύ, κόρη μου, νὰ ὀποσχεθῆς εἰς τὴν Εἰρήνην, ὅτι ἐλπίζεις νὰ ἐπιτύχῃς, διότι πρῶτον δὲν εἰξεύρεις, ἂν ὁ πατέρας σου ἔχῃ θέσιν κενὴν, ἔπειτα δὲ δὲν γνωρίζεις διόλου τὸν πατέρα τῆς Νέλλης πῶς, λοιπόν, ὑπέσχεσαι;

(ἀκολουθεῖ)

ΚΛΕΙΟ

ΒΠΙΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΣΤ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Καθὼς εἶδον οἱ ἀναγνώσταί μας, τὰς 15 Πνευματικὰς ἀσκήσεις, αἱ ὁποῖαι ἀπετέλουν τὸν ΣΤ' διαγωνισμὸν τοῦ Παιδικοῦ «'Ασ' Όλα», ἔβυσαν ἐν συνόλῳ 17 μὲν ἀναγνώστριαι, 16 ἀναγνώσταί καὶ 14 ὑπὸ ψευδώνυμον. Τὸ βραβεῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν δημοσίευσιν τῆς εἰκόνης τοῦ βραβευθέντος.

Ἀλλὰ γεννᾶται τὸ ζήτημα: εἶναι δυνατόν νὰ δημοσιευθῶσιν αἱ εἰκόνας τεσσαράκοντα ἐπιτά λυτῶν; Ἐκτὸς τοῦ ὅτι τοῦτο εἶναι ἀδύνατον διὰ τὴν ἔλλειψιν τοῦ χώρου, ἀλλ' ἐπὶ πλέον εἶναι ἐπίσης δύσκολον, διότι παρουσιάζονται πλεῖστα ὕλικά κωλύματα.

Δι' αὐτό, μετὰ σύσκεψιν, ἀπεφασίσθη, ὅπως 2 ἐκ τῶν 47 ἀξιωθῶσι τῆς δημοσίευσως τῆς φωτογραφίας των καὶ οἱ δύο οὗτοι ἐκλεγῶσι διὰ κλήρου.

Πρὸς τοῦτο ἐπέθησαν εἰς κληρωτίδα τὰ 47 ὀνόματα καὶ ἐκ τῆς κληρωτίδος ἐξήχθησαν τὰ ὀνόματα τῶν Ἄννης Μαίμαριδου καὶ Ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος.

Διὰ νὰ εὐχαριστήσωμεν ὅμως τοὺς λοιποὺς ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἔβυσαν καὶ τὰς 15 Πνευματικὰς ἀσκήσεις, δηλοῦμεν, ὅτι, ἂν θέλη τις ἐξ αὐτῶν, δύναται νὰ δημοσιεύσῃ εἰς τὸ Παιδικὸν τὴν φωτογραφίαν του, πληρόνων 1 λίραν.

ΒΠΙΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἐπίσης, ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῶν μεταφράσεων ἔχομεν 11 εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, 1 τοῦ Τουρκικοῦ κειμένου, 1 τοῦ Γερμανικοῦ καὶ 9 τοῦ Γαλλικοῦ, τὸ δὲ βραβεῖον εἶναι ἐν, διὰ τοῦτο καὶ μεταξὺ τῶν ὀνομάτων τῶν 11 τούτων ἐγένετο κλήρωσις καὶ ἐξ αὐτῆς ἐξήχθη τὸ ὄνομα τῆς Ἰακίνας Μαυρογορδάτου, ἧτις καὶ θὰ λάβῃ τὸ βραβεῖον: κτίον περιέχον γραφικὴν ὕλην.

Ενα δλόθερον εδχαριστώ, κοινών προς όλους, διότι δέν εμπερώ στον καθένα χωριστά να τό στείλω, απευθύνω προς τους καλούς μας φίλους, τους αναγνώστες και τας αναγνώστριες, οι οποίοι έσπεσαν, με την άφορμήν της Πρωτοχρονιάς, να μās εγράφουν, είτε με καλογραμμάτα γραμμάτα, είτε επάνω εις καλλιτεχνικές κάρτες τας εχάς των. Εύχαριστώ όλους αυτούς διά τὰ τρυφερά των αίσθήματα.

Εΐδετε τί ματώρθωσεν ή πρωτοβουλία δύο μικρών μας αναγνωστών και ή φιλανθρωπία όλων σας; ο έκτος κατάλογος των συνεισφορών φέρει ως σύνολον γρ. 6257, τό όποιο, καθώς σās γράφομεν εις άλλην σελίδα, ήρχισαμεν να τὰ διανέμωμεν εις έπιμελείς, ήθικους και πτωχούς μαθητάς και μαθητριάς, τους όποιους μās υπέδειξαν οι διευθύνσεις των σχολών.

Σχετικώς με αυτήν την φιλανθρωπικήν μας κίνησην, πρέπει να αναφέρω, ότι μαθηταί και μαθήτριάς των Έκπαιδευτηρίων Μέλα έκαμον έράνους μεταξύ των και μās απέστειλαν έν συνόλω τό ποσόν 203,50 γροσίαν: τό όνόματα τούτων έδημοσιεύθησαν χωριστά εις τον Ε' κατάλογον των εισφορών μας, εις τό φύλλον της Πρωτοχρονιάς.

Επίσης δύο φιλόταχτα κοριτσάκια, οι μαθήτριάς του Παρθεναγωγείου Διπλομοιού «Αθηνα Φρ. Ζαριμπίη και «Αθηνά Α. Μανροδόγλου, έπένησαν ένα όμοιο μαξιλάρι. Τό έργόφιρον αυτό τό έβαλαν εις λαχείον και από αυτό ελόπερξαν 120 γροσία, τό όποιο και μās έστειλαν υπέρ των πτωχών παιδιών. Εδγέ των.

Εξ άλλου, ο Κωνσ. Σαροής δέν ήρώσθη μόνον εις την άτομικήν προσφοράν του, αλλά έκαμε συνεισφοράς μεταξύ των φίλων του και μās απέστειλαν έν όλφ 305 γροσία. Τά όνόματα των άποστολέων χωριστά έδημοσιεύθησαν εις τον Ε' κατάλογον.

Και τώρα ήλθεν ή σειρά να όμιλήσω διά τὰ δύο «αλά αδελφάκια, τον Γιώργο και τον Λάκη Χρ. Αγγελίδου, τό όποιο έρωτησαν την Ιδέαν να γίνη ή συνεισφορά αυτή υπέρ των πτωχών παιδιών. Ένθυμίσθη, βέβαια, τί μās εγραφαν εις τό γράμμα των, τό πρώτον εκείνο, με τό όποιο μās έστειλαν τό περιεχόμενον του κουμπορά των. Πρώτον άπ' όλα έξέφραζον την έλπίδα, ότι όλοι οι αναγνώστες μας θα έσπευδαν να στείλουν την βοήθειάν των υπέρ των πτωχών παιδιών, δεύτερον δε μās υπεσχέθησαν, ότι και αυτοί θα ήρρόντιζον να μαζεύσουν και άλλα χρήματα, έκτός εκείνων, που μās έστειλαν κατά πρώτον. Λοιπόν, έχω καθήκον να σας ειπω, ότι ή εχγή των μεν έξεπληρώθη, χάρις εις τὰ φιλόφροντα αισθήματα όλων σας, αλλά και ή υπόσχεσίς των δέν έμειναν όπισω. Μās έστειλαν 302 γρ., έν των όποιων 22 μεν είναι ίδιας των 280 δέ, όσα έμάζευσαν από μικρούς και μη. Αλλά μη νομίσετε, ότι τό πράγμα σταματῆ έως εδώ. Εις τό τελευταίον των γράμμα, τό δύο αυτά αδελφάκια μās γράφουν: «Όσα μαζεύσωμεν χρήματα την Πρωτοχρονιά και ύστερα θα σας τὰ στείλωμεν κατόπιν διά τό Πάσχα των πτωχών, και να ξεύρετε, ότι, αν γράψετε εδμορφα εδμορφα, όπως γράψετε πάντοτε, θα μαζεύσετε πάρα πολλά διά τὰ κούμένα τὰ πτωχά παιδιά».

Ιδού, λοιπόν, ότι γίνεται και μία άλλη ιδέα. Αφοδ έπέτυχε τόσον πολύ ή «Πρωτοχρονιά των πτωχών παιδιών» και έμαζεύθησαν έντός σαρανταπέντε ήμερών γρ. 6257, διατί τάχα να μη ήπιεύχη, και περισσότερον μάλιστα, τό «Πάσχα των πτωχών παιδιών», αφοδ έχομεν καιρόν τριών μηνών περίου; Έν τούτο, ένα μεγάλο εύγε προς όλους εκείνους τους αναγνώστες μας, οι όποιοι με αληθινήν φιλανθρωπίαν εις την καρδιά έσπασαν, ώστε να ήπιεύχη αυτή ή πρώτη του Παιδικού «Ασ' Ολα» εδργετική έκκλησις. Ας έτοιμασθον δε όλοι οι πτωχοί μαθηταί και οι μαθήτριάς των σχολείων μας, ας δείξουν τους μήτας αυτούς περισσοτέρην έπιμέλειαν, ζήλον και καλήν άγωγήν, διά να τέχουν τό χρηματικό βροβείου κατά τό Πάσχα, διότι τό χρήμα εκείνο, τό όποιον έμοιράσθη και θα μοιρασθῆ, δέν είναι μόνον βοήθημα, αλλά και βροβείον της έπιμελείας και της άρετής των.

Έμπρός, λοιπόν, αγαπητοί αναγνώστες του Παιδικού, ξεσπαθώσατε από σήμερα διά τό «Πάσχα των πτωχών» και κίματε, ώστε να ήπιεύχη τελειότερον και καλλίτερον ήγώ, όχι μόνον τό έλιξω, αλλά και τό πιετώ, διότι ελοθε τόσον καλοί και τόσον φιλόφρονες!

Της πρωτοχρονιάτικης εχχής της ή «Αθιγγανίς» μās στέλλει εις στίχους, πλαισιουμένους μέσα εις έν δι' ομοιομορφίαν πλάσιον και, απευθυνομένη προς τό «Ασ' Ολα», εύχεται:

Να ζήση χρόνια πέμπολλα και αιώνια να άνδρουνται, κάθε του βήμα και σκοπός πάντα να εδοδοται.

Την εύχαριστώ την «Αθιγγανίδα» διά τὰ αισθηματά της και την συγγαίρω διά τους στίχους της.

Ο Κωνσ. Ι Τζοφρος εις τό γράμμα του διακινώνει θαρμάς εχχής διά την κατάπαυσιν του πολέμου και διά την μακροβιότητα του Παιδικού. Εΐθε να εισακουσθον οι εύχαι του: τον διαβεβαιώνω, έν τούτοις, ότι ή πληροφορία, που έλαβα, δέν είναι διόλου άκριβής: όλα τὰ γράμματα των άναγνωστών μας τὰ λαμβάνομεν υπ' όψη, αλλά τί να κίμαμεν, όταν ο χώρος είναι περιορισμένος και τὰ γράμματα τόσα πολλά; Ας έχουν λίγη ύαμονήν οι καλοί μας φίλοι. Τό «Δώρον» σου θα δημοσιευθῆ, διότι πρέπει να διαβασθῆ από πολλούς. Ω! να ήξευραν όλοι οι θιασώται των άστυνομικών έργων τί πατατροφήν φέρουν εις την ψυχήν, εις την καρδιάν και εις τὰ τεύρα αυτά τὰ έννευριστικά και φαντασιώδη έργα!

Εις τον Κωνσ. Σαροής — τό ψευδώνυμόν του άπατάλληλον — άπαντῶ, ότι τό Παιδικόν έχει καθήκον του να ίκανοποιήση όλας τας ήλικίας της δικαιοδασίας του. Μήπως και εις τὰ έργα, τὰ γραμμένα διά πολύ μικρούς, δέν είναι δυνατόν να λεχθον αλήθειαι, κατάλληλοι διά πολύ μεγάλους; Η αλήθεια είναι μία, άδιάφορον τί φόρημα φερει.

«Πόσον άπέχει τό ές Σύββατον από τό άλλο, όταν άνευομότως περιπέτω την έκδοσίν σου, διά να δειλθω την Κυριακήν τερνάς τινος ώρας αναγνώσκων σε!» Αύτὰ γράφει ο Ανδρέας Κόντης, τον όποιον εύχαριστώ διά τας ήθουσιώδεις κρίσεις του.

Συμβαίνει τό δεύτερον, Δίποικια Κανελίτσα: πρόκειται περί σειράς και μόνον.

Δέχομαι τό ψευδώνυμόν σου, Ναύτα του Εύξεινου, και σε εύχαριστώ διά την προθυμίαν σου.

Επίσης ήγκρίνω και τό ψευδώνυμόν σου, Αλιξ. Ιβράνη, και χαίρω δι' όσα μου γράφεις.

Δέχομαι την συνεισφοράν σου, Πηνελόπη Κοφιδά, και της αδελφής σου Μαϊβίνας και σας συγγαίρω, διότι καταγίνεσθε να μεταφράζετε από ξένος γλώσσας όμοια διηγήματα [διά τας συνομιλημάς σας.

Ο Γ. Ν. Παντιός, που ήτο άδιάθετος και έδιόβασε μαζεμένα όλα τὰ φύλλα του Παιδικού, ήγκρίνει την διοργάνωσιν παιδικής έορτής υπέρ των πτωχών παιδιών. Αύτή ή έορτή ήμπορει να γίνη τώρα με την εύκαιρίαν των συνεισφορών, που θ' ήρχισον διά τό «Πάσχα των πτωχών», αλλά δι' αυτήν πρέπει να μās βοηθήσουν πολύ οι διδάσκαλοι και οι διδασκαλίσι. Δέχεται μεν την διοργάνωσιν της έορτής να αναλάβη τό «Ασ' Ολα», αλλά πρέπει οι διδάσκαλοι και οι διδασκαλίσι να μās ύποδειξουν τὰ κατάλληλα παιδία και να αναλάβουν την ήγκύμνωσιν των εις τὰ έργα, τό όποια θα παραστήσουν. Αρά γε, θα έχουν την διάθεσιν; Θα ήπιέθωσιν πολύ να τό έμάνθανα από τους ίδιους.

Πόλις συνιστώ εις την Οδρανίαν Κενυπαρέκου να μη μās γράψη με μολύβι και μάλιστα τόσον σκληρόν και άχρον. Βλέπεις, τό τελευταίό σου γράμμα δέν ήμκόρσα να τό διαβάσω.

Παρακαλώ την Εύίερπη Παποδοπούλου να μη με παρεξηγή, αν ήγορησα να άπαντήσω και ας βεβαιωθῆ, ότι όλους τους αναγνώστες, που μās γράφουν, τους αγαπούμε θερμό και ήμισυ. Σε συγγαίρω διά την γεναιοδωρίαν σου.

Τό Νεραντζάκι της Ανδρην εύπόχεται εις μίαν σάντορον άπιστολήν του, ότι θα μου γράψη συχνά, όταν εόρξιση καιρόν, και ήγθ, τό πληρωσού, ότι με χαρόν θα διαβόξω και γράμματά του.

Η Βασιλική Βασιρίδου θαυμάζει τὰ έξυπνά και μικρά παιδιά της «Μικράς άμοικίας», που διαυθύνουν ένα μέγα κούσιον και, με τον κόπον να ήρω την συνέχισιν των μεθιστορημάτων, ούτήϊθέλιε τό Παιδικόν να έκδίδεται δύο φορές την ήβδομάδα. Έχεις δικαίον, μικρά μου φίλη, αλλά ποτε θα μελειξς τὰ μαθήματά σου; Θα σεδ μένη καιρός; Περισσότερος σελίδας ζητεί από τό «Ασ' Ολα»

η Δωροθέα Βασιλειάδου και έρωτη, αν είναι καλή ή ιδέα της. Πώς δέν είναι καλή, φίλη μου, αφοδ είναι και ίδιας τόσων άλλων καθώς βλέπεις; αλλά κανά πόσον είναι δυνατή, αφοδ είναι άλλο ζήτημα.

Τό Δούρο Περιστερίνης εύχαριστεί θερμάς τους εδργαζομένους εις τό «Ασ' Ολα» και μās ύπόσχεταί, ότι θα τό παρακολουθῆ κατικώτατα.

Ω; φόρον εδγνωμοσύνης, στέλλει ή Μ. Ξοινιδάογλου τό γράμμα της, εις τό όποιον έπθέτει τὰ καλά υπέρ του «Ασ' Ολα» αισθήματά της και την άγάπην, που τρέφει προς αυτό.

Η έρώτησή σου, Νικ. Παπῆ, δέν ήνήμαι εις την στήλην μας: «Τι; Πώς; Διατί;» Έπειδή δρωσ την κίμανεις, σεδ άπαντῶ από την στήλην μου, ότι πολλοί είναι οι λόγοι, διά τους όποιους εις τας καινοτέρας τάξεις των σχολείων φοιτοδν περισσοτέρη μαθηταί, παρά εις τας άνωτέρας. Συμβαίνει αυτό, είτε από λόγους χρηματικούς, είτε από λόγους πνευματικής ίκανότητος. Ολίγοι, βέβαια, ήμποροδν να παρακολουθήσουν άνωτέρα μαθήματα.

Η Γεωργία Παπαδοπούλου όμολογεί, ότι είναι όλιγον ζηλιάρη, δι' αυτό και εδθός ένεγράφη εις τό «Ασ' Ολα», διά να μιμηθῆ τας συμπεριετίας της. Αλλ' αγαπητή, αυτό δέν είναι ζήλια είναι άμιλλα, δι' ής γίνεται ή πρόοδος κάθε καλοδ.

Εις τον Ι. Ν. Συμεώνογλου, που στέλλει θερμάς υπέρ του «Ασ' Ολα» εχχής, ήκφράζω εύχαριστίας.

Αγγέλλω ως ήγκριθέντα έργα: «Εις τό άγαπητό μου «Ασ' Ολα» Ελένης Θ. Γιώτη, «Πατήρ προς υιόν» Αθηνάς Σ. Δωρίτσα, «Πρωτοχρονιάτικο δώρον» Κ. Ι. Τζοφρου, «Ο θάνατος της σκυλίτσας μου» Μαρίας Ι. Βαλοβάνη, «Στά καμένα» Χρυσής άκτινος και ή «Χρησιμότης των δώρων» Αθ. Ι. Γιαννοπούλια.

ΕΙΡΗΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Φιλάνθρωπος δωρεά. — Με πολλήν μας χαρόν μαθάνομεν, ότι οι μαθήτριάς του Ίωακειμίου Παρθεναγωγείου, κινούμενα από εδγενή αισθήματα, έκαμον μεταξύ των συνεισφοράς και συνέλεξαν 1000 γροσία, τό όποιο και διένειμαν μεταξύ των άπόρων συμμαθητιών των. Η τόσον λεπτή και εδγενής οδτη πράξις, βεβαίως δέν έχει κίμαν άνάγκην έξάρσεως, διότι μόνη της ήπιδεικνύει την γενναιοότητα και την φιλανθρωπίαν των μαθητιών τούτων του Ίωακειμίου, προς τας όποιους στρέφεται ή εδγνωμοσύνη έκείνων, που εδργατήθησαν παρ' αυτών και όλων ήμών ο δικαίος έπαινος.

Εχχαριστήρια. — Η Δ' γυμνασιακή τάξις του Ζωγραφιστου ήκφράζει τὰ εύχαριστήριά της εις τον θεοφιλέστατον άγιον Σταυρουπόλεως κ. Χριστοφόρον, τον κ. Σ. Ξομάδην και την δ. Ι. Βαλοβάνη, ως και εις τον άνωτάτω δωρήσαντα γρ. 2000' επίσης εις άπαντας τους πανταχόθεν συντελέσαντας προς εδδόσιν και ήπιτυχίαν του φιλανθρωπικού αυτης έργου. Προσέτι άγγέλλει, ότι, γενεμένης της κληρώσεως του Λαχείου, τό όποιον εδέδωκεν υπέρ των άπόρων, ήκρίδισαν οι αριθμοί: 1ος 1324, 2ος 229 και 3ος 892.

Συναυλία. — Εις μίαν τελειότατην κατηχηματικήν καλλιτεχνικήν ήμερίδα προσέκλεισαν την Κυριακήν οι μαθηταί της τελευταίας γυμνασιακής τάξεως του Έθνικού Λυκείου έκλεκτόν κώρον. Τό πρόγραμμα της ήμερίδος, ποιικιλώτατον και άφροδν, περιείχε μουσικήν και άπαγγελίαν. Παρ' αυτήν ο μεν κ. Ν. Αντιπακούσιος άπήγγειλε τον μονόλογον του «Αϊαντος» και άλλους εδθέρους μονολόγους, οι δε κ. Ν. Βαργιάδης (κλιδοκώμβολον), Μ. Χαροδόπουλος, Α. Μαρμαριτης, Θ. Παπαδοπούλος, Τ. Γιαθμιάδουγλου και Α. Τούγκας (βιολιά), έξέτελεσαν με πολλήν δόξαν έργα των Βοieldien, Godard, Schubert, Gilet, Bethoven, Mozart, Gounod και άλλων. Κατά την συναυλίαν ταύτην, της όποιας την διοργάνωσιν και την έκτέλιν άπέλαβον έξ ολοκλήρου οι τελειόφοιτοι του Λυκείου, εθαύμαζε τις την δεξιότητα της έκτέλεσεως και την καλλιτεχνικήν μόρφωσιν των τεσσάρων τούτων ήρασιτεχνών. Και ήγθ ο ήλιος του 1917 έδσε, συνοπομορίζων με τας τελευταίας άκτινάς του και έν έτος ή παρῆ έκείνη όρδς ήλικνίξε τὰ δντερα όλων με τους άρματιστούς ονθρούς των μουσικών έκτελέσαντων, ως έ- σύμβολον γλυπτιών ήλιών. Τά συγκαρητιχέα μας προς όλους αυτούς τους φιλοτέχους νέους, οι όποιοι μās εύπόχονται και άλλες παρομοίως καλλιτεχνικές άπολαύσεως.